

717

SETEMBRE 2019 • 5,90€

SERRA

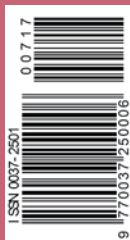
D'OR

LES CIUTATS JARDÍ A CATALUNYA O
L'URBANISME NOUCENTISTA
Arnau Vergés, Vinyet Panyella,
Jordi Falgàs i Txema Romero
Marta Pessarrodona,
la poesia com una conversa
Marta Nadal

In memoriam Narcís Monturiol
Santiago Riera i Tuèbols
Adoctrinament
Ramon Pinyol i Torrents
Robert Frank. Fotografia
i veritat
Jordi Solà Coll

Melcior Comes, el vici
virtuós de narrar
Pere Antoni Pons
El pallaso carablanca
Jordi Jané
«Joc de Trons»
Seguiu lluitant, reines!
Margot Mur

La influència de la literatura sobre la literatura

C. Gregori i R.X. Rosselló (ed.)
L'empremta del mite en la literatura del primer terç del segle XX
 Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2018.

Aquest volum, que és ambiciós per la temàtica que tracta i per com la tracta, aplega dotze estudis. No tenim a les mans un llibre de divulgació a l'abast d'un simple lector encuriós pels aspectes literaris. Els editors deuen ser ben conscients que han apuntat alt i han recollit uns estudis d'una certa volada, de força volada, i això és notori ja al pròleg, que dediquen, en part, a explicar què és una literatura de segon grau o, el que és el mateix, què és la literatura hipertextual, una forma de transtextualitat en què el text que estudiem deriva d'un text anterior, que n'és el referent. Aquestes relacions dintre les obres literàries les apliquen als mites com a fase primera i a les peces literàries com a derivades, d'alguna manera, d'aquells. El resultat d'aquesta òptica és molt potent. Cada estudiós s'ha centrat en una o diverses obres que conserven una certa unitat o que són del mateix autor. L'estudi que en resulta és molt rellevant, encara que requereix un lector preparat i culte. Els autors provenen de diferents universitats del Principat i del País Valencià, amb una major presència d'aquests darrers. No en va l'estudi ha rebut un ajut de la Generalitat Valenciana i del Ministerio de Ciencias, Innovación y Universidades. El treball es vertebra al voltant de dos eixos: els mites clàssics (set articles) i els bíblics i populars (cinc articles). Al lector atent i certament preparat no se li escapa el dubte: és el text segon el que remet al primer, al mite? O és l'estudiós qui ha «forçat» aquesta influència? És evident que sempre hi ha un joc de reverberacions, perquè ningú escriu sobre el buit i qualsevol escriptor sempre parteix d'unes lectures prèvies, d'una tradició. Però l'últim escriptor n'és tan conscient? A vegades, els estudis literaris afinen molt, com és el cas, però fins on pot l'intel·lectual fer que aquesta interacció sigui tan dependent?— G.O. de L.B.